
Het Woord van de Gerechtigheid

Nummer 145, mei 2017

“Want ieder die nog van melk leeft, is onervaren in het woord van de gerechtigheid (St. vert.): hij is nog een kind” (Hebr. 5:13). Het “woord van de gerechtigheid” staat in contrast tot “de eerste beginselen van de uitspraken van God” (Hebr. 5:12). Het “woord van de gerechtigheid” duidt daarom op diepere waarheden waarin God handelt op basis van Zijn gerechtigheid met ons.

Het Woord van de Gerechtigheid wil een bijdrage leveren om christenen vertrouwd te maken met de “vaste spijs” (Hebr. 5:14) van het woord van God om geestelijke volwassenheid mogelijk te maken. Bijbelse waarheden die nauwelijks worden onderwezen en van cruciaal belang zijn om “het einddoel van het geloof” (1 Petr. 1:9) te bereiken, zullen in het bijzonder onderwerp van aandacht zijn.

Het Woord van de Gerechtigheid wordt geredigeerd door Roel Velema
 e-mail: roel@velemaweb.nl
 weblog: <http://velemaweb.nl>
 Facebook: <https://www.facebook.com/roel.velema.5>

Hooglied

Decor 4

In het Paleis

(Hooglied 5:2-8:4)

Het vierde decor speelt zich ook af in het paleis, voornamelijk onder de Sulamitische en de meisjes en verzorgster. Tenslotte spreekt Salomo zelf. Wie in welke verzen spreekt, is als volgt:

Sulamitische	Hooglied 5:2a
Herder	Hooglied 5:2b-3
Sulamitische	Hooglied 5:4-8
Dochters van Jeruzalem	Hooglied 5:9
Sulamitische	Hooglied 5:10-16
Dochters van Jeruzalem	Hooglied 6:1
Sulamitische	Hooglied 6:2-3
Hofdame (verzorgster)	Hooglied 6:4-8
Herder	Hooglied 6:9a
Hofdame (verzorgster)	Hooglied 6:9b-10
Sulamitische	Hooglied 6:11-12
Dochters van Jeruzalem	Hooglied 6:13a
Hofdame (verzorgster)	Hooglied 6:13b-7:5
Koning Salomo	Hooglied 7:6-9a
Sulamitische	Hooglied 7:9b-8:4

Sulamitische:

“Ik sliep, maar mijn hart was wakker. Hoor, mijn geliefde klopt aan” (Hooglied 5:2a).

Geliefde herder:

*“Doe mij open, mijn zuster, mijn liefste, mijn duive, mijn volmaakte,
want mijn hoofd is vol dauw, mijn lokken zijn vol druppels van de nacht.’
Ik heb mijn kleet reeds afgelegd, hoe zou ik het weer aandoen?
Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zou ik ze weer verontreinigen?” (Hooglied 5:2b-3).*

Sulamitische:

*“Ik stond op om mijn geliefde open te doen, mijn handen dropen van mirre, mijn vingers
van vloeiende mirre op de greep van de grendel.
Ik deed mijn geliefde open, maar mijn geliefde was weg, verdwenen!
Mijn ziel bezwijmde, toen hij sprak, ik zocht hem, maar vond hem niet, ik riep hem, maar
hij antwoordde mij niet.
De wachters, die in de stad hun ronde deden, troffen mij aan, zij sloegen mij, verwonden
mij, zij rukten mij het overkleed af, de wachters der muren.

Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem, indien gij mijn geliefde vindt, wat zult gij hem
melden? Dat ik bezwijm van liefde” (Hooglied 5:4-8).*

De hele situatie met Salomo grijpt haar hevig aan en ze droomt intens. Ze droomt dat haar geliefde aanklopt en wil binnenkomen. De droom wordt afgebroken door de mishandeling van de wachters.

*“Ik heb mijn kleet reeds afgelegd, hoe zou ik het weer aandoen?
Ik heb mijn voeten gewassen, hoe zou ik ze weer verontreinigen?”*
De vraag is wie dit zegt, de Sulamitische of de herder. De meeste commentaren zeggen dat het de Sulamitische is. Dat is maar de vraag. De Sulamitische heeft een groot verlangen hem open te

doen. Hij verlangt binnen te komen na zijn voeten gewassen te hebben na zijn lange reis van Sulam naar Jeruzalem. Dit alles droomt de Sulamitische.

Maar wanneer zij de deur opent, is hij verdwenen. Zo kan het gaan in een droom. Psychisch gezien heeft ons gestel zo zijn manieren om spanning te verminderen in ons leven. Een daarvan is dromen en een ander is huilen.

Huilen als gevolg van psychische belasting heeft een ontspannende invloed op het lichaam. Door te huilen kan het lichaam de spanning ontladen die door emotionele stress is ontstaan. Deze verlichtende werking komt tot stand doordat tegelijkertijd in het lichaam stresshormonen werkzaam worden. Daarbij gaat het enerzijds om zogenaamde ‘endorfinen’. Deze hormonen verzachten de pijn en hebben een positieve invloed op onze gemoedstoestand.

De Sulamitische huilt niet, maar haar droom, die de vorm van een nachtmerrie heeft, is wel heftig. De wijze waarop we overdag denken, kunnen we ’s nachts dromen. Een droom verwerkt de gebeurtenissen van de dag. De Sulamitische had veel meegemaakt en dit was in haar droom terug te vinden. De nachtmerrie diende als verwerking.

We hebben gezien dat we er bewustzijn is van Christus en van onszelf, maar er is ook ons onderbewustzijn, Het onderbewuste uit zich vaak in onze dromen. Met het *onderbewustzijn* bedoelen we gedachten die gebeuren zonder dat we daar bewust mee bezig zijn. Het onderbewustzijn is niet duidelijk meetbaar of waarneembaar en dient om de ingewikkelde processen in de hersenen te kunnen omschrijven. Zo verging het ook de Sulamitische.

Hooglied 5:2a-8 gaat echter verder dan een psychologische verklaring. Er is een geestelijk stijgende lijn in Hooglied die we kunnen zien wanneer we Hooglied 3:1-4 vergelijken met Hooglied 5:2a-8:

Hooglied 3:1-4	Hooglied 5:2a-4
De Sulamitische lag op bed	De Sulamitische lag op bed
Zij zocht haar zielsbeminde	Haar zielsbeminde zocht haar
Ze vond hem niet	Ze vond hem niet
De wachters troffen haar aan	De wachters sloegen haar
Hierna vond zij haar zielsbeminde	Ze vindt hem niet en vraagt de andere meisjes te helpen haar geliefde te vinden

Waarom sloegen de wachters haar niet in Hooglied 3? Het is duidelijk dat haar verblijf in het paleis een climax ging bereiken en zij de definitieve ontmoeting met koning Salomo onder ogen moest zien. Dit verklaart dat haar droom het karakter van een nachtmerrie aanneemt.

In Hooglied 3 zoekt de Sulamitische haar geliefde. Het is haar initiatief en doet ons denken aan de woorden van onze Heer:

“Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden. Want een ieder, die bidt, ontvangt, en wie zoekt, vindt, en wie klopt, hem zal opengedaan worden” (Matt. 7:7,8).

Deze verzen zijn met name bestemd voor jonge gelovigen om voortdurend aan te dringen bij de Heer om te vinden wat ze zoeken, te ontvangen wat ze bidden en deuren geopend te zien gaan op hun kloppen.

Hooglied 5:2a-4 gaat verder want het werkt dieper door in de gelovige hoe met druk om te gaan. Paulus spreekt hierover in 2 Corinthiërs 4, een hoofdstuk dat het diepere leven in Christus beschrijft en waarin Paulus onderwijst onze leven neer te leggen voor de ander.

“Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht, die alles te boven gaat, van God is en niet van ons: in alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw; om raad verlegen, doch niet radeloos; vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren; te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare. Want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus' wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare. Zo werkt dan de dood in ons, doch het leven in u” (2 Cor. 4:7-12).

De Sulamitische was in grote druk en haar natuurlijke leven werd aan de dood overgeleverd. Haar geliefde liet zich dit keer niet vinden en de reden is niet moeilijk vinden. Haar geloof werd op de proef gesteld. Ook al werd ze ‘vervolgd’, geslagen door de wachters; ze moest leren dat ze niet was ‘verlaten’.

Druk kent twee kanten: *“van buiten strijd, van binnen vrees”* (2 Cor. 7:5).

In de situatie van Paulus werd hij getroost door de komst van Titus (vers 6). Maar er is ook vertroosting door de Heilige Geest die onze Trooster is (Joh. 14:26).

God is *“de God van alle vertroosting”* (2 Cor. 1:3). Dit betekent twee dingen, 1) alle vertroosting komt van God, en 2) God troost in alle situaties. Het is ondenkbaar dat er situaties zijn waarin God ons niet kan vertroosten en denken dat we die situatie nooit meer te boven komen. Nee, God *“troost ons in AL onze druk, zodat wij hen, die in allerlei druk zijn, troosten kunnen met de troost, waarmee zij zelf door God getroost worden”* (2 Cor. 1:4).

Geestelijk gezien was alles wat de Sulamitische overkwam op één zaak gericht, namelijk haar geestelijke groei. Dit zien we geestelijk wanneer de broers van de Sulamitische het verschil zien met de Sulamitische en hun jongere zuster:

“Wij hebben een jonge zuster, die nog geen borsten heeft. Wat zullen wij met onze zuster doen ten dage, dat iemand naar haar dingt?” (Hooglied 8:8).

In de druk moeten we ons nooit afvragen: *“Waarom moet mij dit nu overkomen?”* Geloof is een strijd, waarbij dankzegging niet mag ontbreken: *“Here, dank u dat U mij bewaart door uw vertroosting.”*

Toch heeft de Sulamitische wat te leren. Ze roept in haar droom de hulp in van de andere meisjes in het harem in het paleis. Zij hebben niet het inzicht in de geliefde, want de wereld kan alleen maar op een uiterlijke Jezus zien die hier op aarde heeft gewandeld. Met dit vers wordt de droom afgesloten en het antwoord van de dochters van Jeruzalem is dan ook begrijpelijk nadat ze de droom met hen heeft gedeeld.

Dochters van Jeruzalem:

*“Wat heeft uw geliefde voor boven een ander, o schoonste der vrouwen?
Wat heeft uw geliefde voor boven een ander, dat gij ons aldus bezweert?”
(Hooglied 5:9).*

De meisjes kunnen het maar moeilijk begrijpen. Hun verlangen is naar de koning, terwijl haar voorkeur uitgaat naar een herder van het platteland. Wat heeft zo'n herder nu voor op de koning zelf? Met deze vraag komen we echter bij het hart van het Hooglied en de Sulamitische geeft uitgebreid antwoord wat haar herder boven een ander heeft.

Sulamitische:

*“Mijn geliefde is blank en rood, uitblinkend boven tienduizend.
Zijn hoofd is fijn goud, gelouterd goud,
zijn lokken zijn golvend, ravezwart.
Zijn ogen zijn als duiven bij waterbeken, badend in melk, zittend bij een overvloedige bron.
Zijn wangen zijn als balsembedden, perken van kruiden,
zijn lippen zijn leliën, druipend van vloeiende mirre.
Zijn armen zijn gouden rollen, bezet met Tarsisstenen,
zijn lichaam is een kunstwerk van ivoor, bedekt met lazuraarsteen.
Zijn benen zijn witmarmere zuilen, rustend op voetstukken van gelouterd goud;
Zijn gestalte is als de Libanon, uitgelezen als de ceders.
Zijn verhemelte is enkel zoetheid, en alles aan hem bekoorlijkheid.
Zo is mijn geliefde, zo is mijn vriend, dochters van Jeruzalem” (Hooglied 5:10-16).*

Zij beschrijft hem van “top tot teen” waarom hij uitverkoren is boven aan ander en hij haar vriend is. Haar vriend was een en al liefelijkheid voor haar, zoals ook David begeerde te wonen in het huis van de Heer om de “liefelijkheid” van de Heer te aanschouwen (Ps. 27:4; 90:17).

Waar het in Hooglied om gaat, is dat we de Heer hebben leren kennen als onze Liefelijkheid, als ons leven (Col. 3:4), als ons al. We hebben Hem leren kennen als onze wijsheid (1 Cor. 1:30), als de boom van het leven.

Dochters van Jeruzalem:

“Waarheen is uw geliefde gegaan, o schoonste der vrouwen?

Waarheen heeft uw geliefde zich gewend? Want wij willen hem met u zoeken”

(Hooglied 6:1).

Deze vragen van de meisjes moet als pijnlijk worden beschouwd voor de Sulamitische na de schampere vraag in Hooglied 5:9. Ze weet dat ze het harem niet kunnen verlaten en niet op weg kunnen om hem te zoeken. Blijkbaar heeft de beschrijving van haar geliefde in 5:10-16 niet die indruk gemaakt om hem boven Salomo te verkiezen. De meisjes tonen hun onbegrip, maar ook hun nieuwsgierigheid nu de herder haar heeft verlaten.

Sulamitische:

“Mijn geliefde is afgedaald naar zijn hof, naar de balsembedden, om zich te vermeien in de hoven, om leliën te plukken.

Van mijn geliefde ben ik en van mij is mijn geliefde, die te midden der leliën weidt”

(Hooglied 6:2-3).

Toch weet de Sulamitische waar hij is heengegaan, naar zijn hof, naar de balsembedden, om leliën te plukken. Let op het verschil met Hooglied 2:16: *“Mijn geliefde is van mij en ik ben van hem, die te midden der leliën weidt.”*

In Hooglied 6:3 ligt de nadruk op de Sulamitische, terwijl in Hooglied 2:16 de wederzijdse genegenheid wordt benadrukt. Hooglied 6:3 kunnen we daarom ook vertalen als: *“Ik voor mijn geliefde en mijn geliefde voor mij.”* Hiermee komen we dicht bij de betekenis van Galaten 2:20: *“Met Christus ben ik gekruisigd EN TOCH leef ik ...”* Christus en ik zijn één geest geworden (1 Cor. 6:17) waar ik helemaal in beeld ben, maar Hij ook. Hier zien we de progressie in Hooglied, zoals er ook een drievoudige vooruitgang is in ons christelijke leven. In het Oude Testament is dat de reis van de Israëlieten uit Egypte, door de woestijn, naar het beloofde land. In het Nieuwe Testament is het de groei van kinderen naar jonge mannen naar vaders (1 Joh. 2:12-14). In Hooglied komen we ook deze drie fases tegen, namelijk in Hooglied 2:16, 6:3 en 7:10:

1. *“Mijn geliefde is van mij en ik ben van hem, die te midden der leliën weidt” (2:16).*
2. *“Van mijn geliefde ben ik en van mij is mijn geliefde” (6:3).*
3. *“Van mijn geliefde ben ik, en naar mij gaat zijn begeerte uit” (7:10).*

Zoals we later zullen, zien maakt de Sulamitische in Hooglied 7:10 een abrupt einde aan de advances van Salomo, en haar woorden geven haar diepste wil weer. Haar identiteit ligt mij haar herder. Het zal over en uit zijn voor Salomo.

Hooglied 2:16 en 6:3 verschillen intern in de bijzinnen. Het christelijke leven begint met “Mijn geliefde is van mij”, dat wil zeggen, Hij is mijn Redder, mijn Heer, mijn vrede, enz. Ik zie alles vanuit het perspectief wat Hij VOOR mij is. Naarmate we groeien in discipelschap komt de nadruk meer te liggen op het feit dat wij Zijn slaven, Zijn dienstknechten, Zijn bezit zijn. Vandaar de omkering in de bijzinnen in Hooglied 6:3. Hooglied 7:10 zegt ook “Van mijn geliefde ben ik”. In heel onze geestelijk leven zijn we ons bewust dat Christus ons heeft teruggekocht van de duivel die ons had gestolen. Bij onze bekering was het dan ook “Satan eruit” en “Christus erin”. Zijn verlangen gaat naar ons uit (Hooglied 7:10b) of zoals Jacobus schrijft: “*De geest, die Hij in ons deed wonen, begeert Hij met jaloezheid*” (Jac. 4:5). Hier zien we dat onze twee-eenheid, onze diepste identiteit in de geest, in beeld komt (vgl. 1 Cor. 6:17).

Hofdame (verzorgster):

“Schoon zijt gij, mijn liefste, als Tirsas, liefelijk als Jeruzalem, geducht als krijgsscharen met banieren.

*Wend uw ogen van mij af, want in verwarring brengen zij mij;
uw haar is als een kudde geiten, die neergolven van Gilead.*

Uw tanden zijn als een kudde ooien, die opkomen uit het wed, alle met tweelingen, en zonder jongen is er geen.

Als een gespleten granaatappel zijn uw slapen, door uw sluier heen.

Zestig koninginnen zijn er, tachtig bijvrouwen, en jonkvrouwen zonder taal” (Hooglied 6:4-8).

Let op de analogie met Hooglied 4:1-5. In beide passages is de verzorgster aan het woord. In Hooglied 4 wordt zij onderbroken door de Sulamitische (Hooglied 4:6), en in Hooglied 6 wordt de verzorgster onderbroken door de herder (Hooglied 4:9). In beide gevallen zien we het verlangen naar elkaar.

Het belang van Hooglied 6:4-8 is dat de hofdame een vastberadenheid ziet waardoor zij mogelijk niet zal slagen in een ontmoeting met koning Salomo dat het huwelijk bezegeld. Dit stemt de verzorgster natuurlijk niet vrolijk en ze benadrukt nog eens de schoonheid van de Sulamitische waardoor ze de koning meer dan waard is. Dit alles spreekt de verzorgster in het harem van de koning en ze eindigt met “*Zestig koninginnen zijn er (zijn daar) ...*”

Geliefde herder:

“Maar enig is zij, mijn duif, mijn volmaakte” (Hooglied 6:9a).

De reactie is “*Maar enig (‘uniek’) is zij (‘zij daar’), mijn duif ...*”

Het lijkt geen twiifel dat de herder hier aan het woord is, want hij is de enige die zijn geliefde een duif noemt (vgl. Hooglied 2:14; 5:2).

Hoewel de herder niet in het harem aanwezig is, kan hij op het toneel of in een gedicht wel zijn gedachten kenbaar maken. Hieruit zien we vooruitgang in het leven van de Sulamitische. Eerst bekommerde zij zich om de lichamelijke afwezigheid van de herder in het harem, maar nu hoort zij de innerlijke stem van de herder in haar hart. Bovendien noemt de herder haar volmaakt. Zo zijn ook wij volmaakt in Christus (Fil. 3:15), volmaakt in de sterkte van de geest en volmaakt in de zwakheid van ons vlees, van de zwakheid van onze ziel en lichaam.

Hofdame (verzorgster):

*“een enige was zij voor haar moeder, een reine voor wie haar gebaard heeft.
Meisjes zien haar, en prijzen haar gelukkig; koninginnen en bijvrouwen, en loven haar.
Wie is zij, die opgaat als de dageraad, schoon als de blanke maan, stralend als de gloeiende
zon, geducht als krijgsscharen” (Hooglied 6:9b-10).*

De wereld kijkt naar uiterlijke schoonheid, maar voor de Heer is onze zwakheid onze kroon, omdat Hij door onze zwakheid zijn kracht kan openbaren. De verzorgster kan dan ook alleen naar de Sulamitische kijken als enig ('uniek') als het gaat om haar schoonheid.

“... de mens toch ziet aan wat voor ogen is, maar de Here ziet het hart aan” (1 Sam. 16:7).

De verzorgster haalt alles uit de kast om de Sulamitische te overtuigen dat de bruid moet worden van de machtige, rijke en imponerende koning Salomo. Zij vergelijkt haar met de dageraad en de planeten, een waardige partij voor de koning.

Sulamitische:

*“Naar de notenhof daalde ik af om te zien naar de bloesems van het dal, om te zien of de
wijnstok botte, de granaatappelbomen bloeiden.
Ik kende mezelf niet; gij hebt mij op vorstelijke wagens geplaatst” (Hooglied 6:11-12).*

In het voorgaande hebben we gezien dat de verzorgster er alles aan deed om de Sulamitische te overtuigen dat zij de perfect bruid voor de koning zal zijn. Zij reageert daarop dat ze afdalen naar de notenhof, de notentuin, naar de vertrouwde omgeving in de natuur. Dit is de plaats waar de natuur bot en bloeit, waar leven is. Hiermee zinspeelt ook op het samenzijn met haar geliefde.

Vers 12 benadrukt haar vastberadenheid om niet met koning Salomo de toekomst in te gaan. De uitdrukking “ik kende mijzelf niet” kan vanuit het Hebreeuws ook vertaald worden met “*ik zal niet bekennen*”, dat wil zeggen, ‘ik wil er niets mee te maken hebben’, met wat koning Salomo met mij van plan is. Haar verlangen naar haar herder zal haar maken dat zij zich plaatst op strijdswagens. Ze zal strijden voor zichzelf en geeft een voorspelling van wat er nog staat te gebeuren. “Eer ik het wist” (HSV), “plotseling voelde ik mij meegevoerd” (NBV) ... op de strijdswagens (om voor zichzelf op te komen).

Dochters van Jeruzalem:

“Wend u, wend u, gij Sulamitische, wend u, wend u, dat wij u bezien” (Hooglied 6:13a).

Dit vers beschrijft de Sulamitische die danst, een reidans waar koning Salomo ook op het toneel verschijnt. Dit verlicht de innerlijke spanning van de Sulamitische niet, maar zij is strijdbaar.

Hofdame (verzorgster):

*“Wat wilt gij naar de Sulamitische zien als naar de reidans van Machanaim?’
 Hoe schoon zijn Uw schreden in de sandalen, vorstendochter!
 De welvingen van Uw heupen zijn als sieraden, werk van meesterhanden.
 Uw navel is een welgerond bekken, waaraan geen gemengde wijn ontbreke;
 Uw schoot is een tarwehoop, omzoomd met leliën.
 Uw beide borsten zijn als tweelingjongen van gazellen.
 Uw hals is als de ivoren toren,
 Uw ogen zijn als de vijvers van Chesbon bij de poort Batrabbim,
 Uw neus is als de toren van de Libanon, uitziende op Damascus.
 Uw hoofd op u is als de Karmel,
 Uw hardos is als purper: een Koning is gevangen in die lokken” (Hooglied 6:13b-7:5).*

Tien keer gebruikt de verzorgster het woord “Uw” om haar te beschrijven.

Koning Salomo ziet dit allemaal en is “gevangen in haar lokken”. Hij is geboeid door haar. Dit roept de volgende reactie bij hem op:

Koning Salomo:

*“Hoe schoon zijt gij, liefde; hoe heerlijk onder wat men verlangen kan!
 Ja, uw ranke gestalte is als een palm,
 en uw borsten zijn als dadelrossen.
 Ik zei: Ik wil die palm beklimmen en zijn vruchtentrossen plukken.
 Mogen uw borsten als druiventrossen zijn,
 de geur van uw adem zij als appels,
 uw verhemelte als de kostelijkste wijn” (Hooglied 7:6-9a).*

Sulamitische:

*“die regelrecht mijn geliefde toestroomt, en in zijn slaap naar zijn lippen vloeit.
Van mijn geliefde ben ik, en naar mij gaat zijn begeerte uit.
Kom, mijn geliefde, laten wij uitgaan naar het veld, laten wij vernachten tussen de hennabloemen.
Laten wij vroeg naar de wijngaarden gaan en zien of de wijnstok uitbot, of de bloesems zijn opengesprongen, de granaten bloeien. Daar zal ik u mijn liefde geven.
De liefdesappelen geven hun geur, en bij onze deuren groeien allerlei kostelijke vruchten jonge en oude: ik heb ze voor u, mijn geliefde, bewaard.
Och, waart gij als mijn broeder, aan de borst van mijn moeder gezoogd! Vond ik u dan buiten, ik kuste u en niemand zou mij daarom laken.
Ik zou u leiden, ik zou u brengen naar het huis van mijn moeder, die mij opvoedt; van geurige wijn zou ik u te drinken geven, van de jonge wijn van mijn granaatappels.
Zijn linkerarm is onder mijn hoofd en zijn rechterarm omvangt mij.
Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem, waarom wilt gij de liefde opwekken en prikkelen, voordat het haar behaagt?” (Hooglied 7:9b-8:4).*

De Sulamitische onderbreekt de koning abrupt en zegt dat de "kostelijke wijn" die met de intimiteit van haar verhemelte wordt vergeleken, voor haar geliefde is en niet voor de koning. Intieme kussen met de koning is niet aan de orde. De Sulamitische staat vast op haar strijdswagen en maakt korte metten in haar afwijzing van de koning.

“Van mijn geliefde ben ik, en naar mij gaat zijn begeerte uit”

De tegenstand van de koning heeft haar meer gefixeerd in wie zij is in de identificatie met haar geliefde.

Drie keer zegt de Sulamitische 'laten wij'. Ze wil het harem verlaten en haar geliefde buiten ontmoeten. Een man in het openbaar kussen zou niet passen, wel als het haar broer zou zijn.

Verdere pogingen om de liefde op te wekken voor de koning zijn zinloos. Er is geen weg meer terug en ze zal niet aan de koning toegeven.

Koning Salomo vertegenwoordigt de ziel, het natuurlijke leven. De Sulamitische die omgeven is van het natuurlijke in het harem, heeft nu de wil in de geest ontdekt. Wanneer de wil het diepste is in de mens, zal ook de wil verbonden moeten worden met onze geest die het diepste is in de mens.

“God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid” (Joh. 4:24)

De ziel en het lichaam vervullen een belangrijk plaats in ons leven. Daarom minachten we ze niet, maar geven ze ook niet de centrale plaats. De Sulamitische wordt hier meer en meer in geworteld.

Studievragen

1. Verwoord de droom van de Sulamitische.
2. Wat deed die droom met haar?
3. Waar zien we de drie fasen van het christelijke leven in Hooglied?
4. Wat bracht haar in de derde fase?
5. Waardoor maakte zij korte metten met de koning?
6. Waarom ligt de wil in de geest en niet in de natuurlijke verlangens van de ziel?
7. Wat spreekt je het meest aan in dit vierde decor van het Hooglied?